

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň JUDr. Dalily Marečkové a JUDr. Jarmily Hanušové v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce** se sídlem Jezuitská 4, 660 55 Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Nový Knín** se sídlem nám. Jiřího z Poděbrad 1, 262 03 Nový Knín, zastoupenému JUDr. Vladimírem Kyselákem, advokátem se sídlem Zahradnická 140, 261 01 Příbram I, za účasti: **GALAHAD INVESTMENT, spol. s r.o.** se sídlem Vrchlického 2038, 272 01 Kladno II, zastoupené Mgr. Nad'ou Herrmannovou, advokátkou se sídlem Žitná 52, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2007, č.j. 945/2004-Ko

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce je povinen uhradit žalovanému k rukám jeho právního zástupce na náhradě nákladů řízení částku 10.118,- Kč, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle ustanovení § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž bylo v územním řízení rozhodnuto o umístění stavby – komunikace, vodovodního a kanalizačního řádu na pozemcích v katastrálním území Nová Ves pod Pleší a pozemku v k. ú. Zahořany. Žalobce upozornil na skutečnost, že v tomto k. ú. bylo žalovaným vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Obytná zóna Včelník“ pod č.j. 328.2/1009/94-jk již dne 30. 1.1995, v jehož rámci byly na dílem shodných pozemcích také umístěny

vodovodní a kanalizační řad. Osoba zúčastněná na řízení tehdy ještě se společností DVORAK-M, s.r.o. (*pozn. již zaniklou*) proto původně zahájily řízení o změně územního rozhodnutí z roku 1995. Změna jim byla celkem dvakrát (podruhé na základě pozměněného návrhu) žalovaným povolena rozhodnutími č.j. 945/2004 – Ko ze dne 12. 5. 2005 a 10. 2. 2006. Označená rozhodnutí však byla pokaždé zrušena v rámci odvolání Krajským úřadem Středočeského kraje. Poslední změnou návrhu tyto společnosti požádaly o vydání samostatného územního rozhodnutí, což jim bylo povoleno napadeným rozhodnutím ze dne 5. 6. 2007, které nabylo právní moci. Vydáním napadeného rozhodnutí přitom došlo i přes existenci překážky věci rozhodnuté (ne bis in idem) k částečnému umístění navrhovaných staveb i na pozemky, kde již takové stavby jsou. Tím vznikl stav právní nejistoty, na který reagoval žalobce podáním žaloby ve veřejném zájmu.

Žalobce zároveň napadal i proces, který vedl k vydání napadeného rozhodnutí, když poukázal na skutečnost, že docházelo v průběhu řízení k několika změnám návrhu včetně změn rozšiřujících, ačkoliv z právní úpravy zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, který se na řízení vztahoval, a soudní praxe vyplývalo, že změna návrhu byla přípustná pouze do okamžiku vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně, a to pouze změna v podobě zúžení nebo zpětvzetí návrhu. I proto rozhodnutí reflektující takové změny návrhu na zahájení řízení musí být nepochybně stíženo nezákonností.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě namítal, že není dán veřejný zájem, jímž je podmíněno právo žalobce podat návrh podle § 66 odst. 2 s. ř. s., resp. žalobce ani dostatečně jeho existenci nezdůvodnil. Dále popřel oprávněnost žalobních námitek, když uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nového návrhu na vydání samostatného územního rozhodnutí, poté co navrhoval upustil od původního návrhu na změnu územního rozhodnutí z roku 1995, a to za plného dodržení zákonných požadavků plynoucích ze zákona č. 500/204 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který na toto řízení dopadal.

Také osoba zúčastněná na řízení jakožto jeden z navrhovatelů v územním řízení popřela existenci veřejného zájmu na zrušení napadeného rozhodnutí, když poukazovala na skutečnost, že nyní (se značným časovým odstupem od vydání rozhodnutí) by jen došlo k hrubému zásahu do práv třetích osob, které v souvislosti s danou výstavbou v dobré víře již nabyly pozemky za účelem stavby rodinných domů, a také vzniku značné škody. Upozornila na závěry právní doktríny, podle kterých, i kdyby soud shledal ve správním řízení nějaké procesní vady, je třeba se zabývat i tím, zda-li takové vady mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud nikoliv, neměl by soud k takovým nepodstatným vadám přihlížet. Jestliže konkrétně žalobce poukazuje na skutečnost, že v pozměněném návrhu byly obsaženy nová dvě p. č. pozemků, nejednalo se o rozšíření návrhu, nýbrž pouze o reflexi proběhlého geometrického rozdělení pozemku v dřívějším návrhu již obsaženého. V žádném případě tedy nešlo o rozšíření návrhu.

Za bezpředmětnou námitku pak zúčastněná osoba označila tvrzené porušení zásady ne bis in idem. Jednak se totiž v obou rozhodnutích jedná o dvě odlišné stavby a jednak není pravda, že by byly umístěny na shodných pozemcích.

V průběhu nařízeného jednání setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Krajský soud v Praze po zjištění, že žaloba byla podána oprávněnou osobou a včas, přezkoumal napadené rozhodnutí z hledisek stanovených v § 75 s. ř. s.. Nezabýval se přitom otázkou existence závažného veřejného zájmu podle § 66 odst. 2 s. ř. s., neboť z ustálené judikatury se podává, že tato otázka nepodléhá soudnímu přezkumu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č.j. 8 As 27/2006 – 70, uveřejněn na www.nssoud.cz).

Po provedeném přezkumu shledal soud, že žaloba není důvodná. Vycházel přitom z následujících úvah.

Podle ustanovení § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Jestliže navrhovatelé v původním návrhu a jeho změnách, s výjimkou změny poslední, žádali o změnu původního územního rozhodnutí z roku 1995, byl předmět řízení vymezený těmito návrhy zcela odlišný od toho, který vyplýval z poslední změny podání. Tou totiž navrhovatelé požadovali vydání samostatného územního rozhodnutí bez vztahu k územnímu rozhodnutí z roku 1995. Ačkoliv tedy ve svém podání uváděli, že jde o změnu předchozích návrhů, ve skutečnosti vymezením nového předmětu řízení způsobili, že na návrh mělo být pohlíženo jako na nový návrh se všemi z toho plynoucími důsledky v podobě diskontinuity ve vztahu k původně prováděnému řízení o změně územního rozhodnutí z roku 1995. Jednak se tedy na řízení vztahoval nový správní řád (který též žalovaný v napadeném rozhodnutí správně aplikoval) a jednak zřejmě mělo být řízení vedeno i pod novou spisovou značkou.

Protože návrh ze dne 21. 3. 2007 je návrhem novým, stávají se tím námitky žalobce zabývající se přípustností změn původního návrhu bezpředmětnými, protože k řízení o novém návrhu nemají žádný vztah.

Zůstává tak pouze druhý žalobní bod uplatňovaný žalobcem, jímž je namítáno porušení zásady non bis in idem. V tomto směru je však třeba předesílit, že zjednodušená úvaha žalobce, podle níž umístění dvou staveb na tomtéž pozemku musí nutně vyvolávat porušení této zásady, není správná.

Pozemky vymezené parcelním číslem podle zápisu v katastru nemovitostí mohou mít různou velikost. Od několika málo metrů čtverečních až po několikahektarové plochy. Je evidentní, že fyzicky může být na jednom pozemku (přesněji pod jeho povrchem) umístěno i několik různých souběžných nebo mimoúrovňově se křížících podzemních vedení, např. právě vodovodních a kanalizačních řadů. Pokud jejich výstavba probíhala v odlišných časových obdobích, je také logické, že o jejich umístění byla vedena samostatná územní řízení a vydána samostatná územní rozhodnutí, přičemž v obou je zmíněno totéž parcelní číslo pozemku. Obdobná situace pak musí nastat vždy, pokud má být na stávající vodovodní či kanalizační řad připojena nově vybudovaná větev. Minimálně v jednom parcelním čísle, a to v označení pozemku, na němž dojde k napojení ke stávající síti, se musí nově vydávané územní rozhodnutí shodovat s územním rozhodnutím vydaným na umístění stávající části vodovodní či kanalizační sítě. Je přitom stěží myslitelné, že by jen z důvodu napojení nové odbočky muselo namísto vydání samostatného územního rozhodnutí docházet ke změně územního rozhodnutí původního. Dovedeno ad absurdum by to totiž znamenalo, že např. v Praze by muselo na celou několikasetkilometrovou síť vodovodů existovat pouze jedno jediné neustále se v souvislosti s novostavbami měnící územní rozhodnutí zasahující do všech jejích katastrálních území. Takový závěr pochopitelně nemůže obstát.

Námitka žalobce tedy může být oprávněná pouze tehdy, pokud se územní rozhodnutí prolínají nejen v označení dotčených pozemků, ale z grafických příloh těchto územních rozhodnutí vyplývá, že umísťované stavby mají být uloženy v totožném prostoru na daném pozemku, aniž by bylo zřejmé, že má dojít v této části k nahrazení nebo rekonstrukci původního vedení. Teprve tehdy zde vzniká nejistota o tom, jakým způsobem má být stavba vlastně provedena.

Soud si za tímto účelem vyžádal od žalovaného grafické přílohy obou údajně si odporujících územních rozhodnutí a provedl je k důkazu. Z nich však zjistil, že k výše

naznačené situaci překryvu územních rozhodnutí nedošlo, když z grafických příloh bylo zřejmé, že napadeným územním rozhodnutím pouze došlo k napojení nově vybudovaných odboček vodovodního a kanalizačního řádu na stávající síť. Z územních rozhodnutí, jsou-li vnímána jako celek včetně jejich grafické přílohy, podle soudu nevyplývají žádné pochyby o umístění staveb. Proto soud musel odmítnout i druhý žalobní bod namítaný žalobcem.

Vzhledem k tomu, že žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl oprávněný, zamítl soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario).

Naopak úspěšnému žalovanému náleží náhrada nákladů řízení v podobě nákladů vynaložených na právní zastoupení. Tyto náklady tvoří odměna za tři úkony právní služby po 2.100,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 9 odst. 3, písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), t.j. 6.300,- Kč, tři režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 900,- Kč, jízdné z Příbrami do Prahy a zpět (128 km x 6,5), t. j. 832,- Kč, ztráta času v rozsahu dvou hodin podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, t. j. 400,- Kč a DPH ve výši 20%, celkem tedy částka 10.118,- Kč.

Osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů nárok, protože jí soudem nebyla uložena žádná povinnost a nebyly shledány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro jiné rozhodnutí soudu (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (§ 102 a násl. s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Praze ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Praze dne 12. října 2010

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková